

Аналізуючи процеси в освітній сфері, можна зазначити, що Україна не стоїть осторонь загальносвітових тенденцій, а, навпаки, формує свою освітню політику на тлі світових змін та впровадження нових стандартів, зокрема європейських.

Література

1. Зигало О. А. Сучасні тенденції розвитку освітньої політики в Україні / О. А. Зигало // Державне управління: теорія і практика. – 2009. – № 2., С. 134-142
2. Жук Ю. Треба вміти дивитись у вічі, або в Болонський процес слід входити з українським позитивним досвідом, враховуючи реалії / Юрій Жук. // Вища школа. – 2005. – С. 12–17.
3. Філіпова В. Д. Модернізація державної політики в галузі освіти України / Філіпова В. Д. // Наукові праці. Державне управління. – № 196. – 2012. – С. 40-44

Денисенко А.О.

аспірант кафедри соціальних теорій

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПАРТІЙНИЙ ДИСКУРС ЯК СКЛАДОВА КОМУНІКАТИВНОГО ПРОСТОРУ

Партійний дискурс, виражений у мас-медіа та комунікативних технологіях, функціонує у просторі політичних комунікацій. Через дискурсивні практики політичні актори визначають порядок денний суспільства, а політичні партії виступають в ролі ретрансляторів сенсів та цінностей, політичних ідей та ідеологій. У дискурсивній площині формуються образи політичної реальності, які згодом нав'язуються громадській думці.

Партійний дискурс в умовах становлення інформаційного суспільства не лише віддзеркалює епістемологічні й риторичні практики політичної групи та відображає основні лінії політичного конфлікту. За контроль над змістовним наповненням партійного дискурсу ведеться конкурентна політична боротьба, у якій використовуються різні ресурси, як-от: політична

влада, адміністративний тиск, правові та фінансові механізми, інформаційні послання й комунікативні технології (політична реклама, пропаганда та PR).

Дослідженню ролі партійного дискурсу присвячено праці П. Бурдє, Ю. Габермаса, С. Гантингтона, Л. Даймонда, Р. Дворкіна, Т. Ван Дейка, А. Лейпгарта, С. Мейнверінга, Д. Растоу, П. Шампаня, ін.

Серед представників вітчизняної політичної науки ґрунтовні роботи, присвячені дослідженню політичних партій належать В. Бебіку, Б. Гагалюку, М. Головатому, А. Кройтору, Дж. Мейсу, М. Михальченко, А. Романюку, С. Рябову, Ю. Шайгородському, Ю. Шведі, Ю. Якименко, Д. Яковлеву та ін.

У сучасних умовах ідеологічна складова поступається технологічній – використанню у політичній боротьбі рекламних та PR-технологій. Партійний дискурс нав'язує політичну поведінку та політичну ідентичність за допомогою мас-медіа. У сучасних умовах технологічні можливості мас-медіа (передусім – електронних) дозволяють не тільки звертатись до величезної аудиторії (робити партійні інформаційні повідомлення масовими), а і створювати потужні інформаційні кампанії на підтримку тієї чи іншої партійної ідентичності.

Партійний дискурс постійно трансформується, він є відкритим та рухомим, бо знаходиться у взаємодії з іншими дискурсами (медійним, парламентським, дискурсом громадянського суспільства, ін.), він виступає простором конкурентної боротьби та змагань за владу між представниками різних політичних партій з метою нав'язати суспільству власне бачення політичної реальності. Це дозволяє інтерпретувати партійний дискурс як специфічний владний ресурс, який домінує в умовах становлення інформаційного суспільства та розвитку комунікативних технологій.

При цьому, ефективна рекламна кампанія політичної партії не завжди після здобуття перемоги конвертується в добре урядування. Теми, які переважають у партійному дискурсі під час боротьби за голоси виборців у електоральних кампаніях відрізняються від управлінських проблем, які доводиться вирішувати партійним лідерам та фракціям у процесі урядування. Тому й не дивно, що за результатами аналізу передвиборчих програм українських партій та блоків у жовтні 2014 року експерти дійшли висновку про те, що парламентські вибори перетворюються на конкуренцію лідерів, а не програм.

Напередодні парламентських виборів 2014 року у партійному дискурсі домінували наступні теми.

По-перше, децентралізація влади у різних формах – від передачі повноважень державних обласних адміністрацій до виконкомів обласних, міських і селищних рад та збільшення податкових надходжень, які залишаються на місцевому рівні до прямих виборів голів областей. Також БПП, ГП, «Батьківщина» та Опозиційний Блок пропонують взагалі ліквідувати обласні державні адміністрації.

По-друге питання євроатлантичної інтеграції. «Батьківщина, Громадянська позиція (ГП), Народний фронт (НФ) та Самопоміч вважають, що Україні варто приєднатися до НАТО (причому перша пропонує провести референдум на цю тему вже 26 жовтня, що, звісно, нереально), КПУ та ОБ виступають за «позаблоковість», а БПП та РП жодним чином не коментують це питання. Членство України в ЄС ставлять собі за мету БПП, Батьківщина та ГП» [1].

По-третє, проблема забезпечення обороноздатності країни. У партійному дискурсі присутні два аспекти цієї проблеми: розвиток вітчизняного ВПК та боєздатної армії. А РП до того ж робить наголос на необхідності відновлення ядерного потенціалу України.

По-четверте, боротьба із корупцією. У партійному дискурсі витали ідеї утворення Антикорупційного бюро, декларування витрат чиновників, прийняття закону про фінансування політичних партій з державного бюджету, відкриття усіх реєстрів власності, конфіскація майна, походження грошей на придбання якого не доведено власником.

По-п'яте, судова реформа. Пропозиції обертаються навколо люстрації суддів («Батьківщина», «Самопоміч»), обрання їх прямим голосуванням та забезпечення самоврядування суддівського корпусу (БПП, «Самопоміч», Опозиційний Блок).

Таким чином, у партійному дискурсі переважають політичні технології (реклама та PR, агітація та пропаганда), спрямовані на здобуття підтримки виборців під час електоральних кампаній. Можна стверджувати, що партії досить формально ставляться до виборчих програм, акцентуючи увагу на електоральному, а не на управлінському процесі.

Література

1. Більшість передвиборчих обіцянок неможливо ні оцінити, ні виконати – експерти [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dt.ua/VYBORY2014/bilshist-peredviborchih-obicyanok-nemozhливо-ni-ociniti-ni-vikonati-eksperti-154429_.html